

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: D. V. S.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem v Praze, Opletalova 25, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.8.2013, č.j. MV-53288-4/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.8.2013, č.j. MV-53288-4/SO/sen-2013, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Ústeckého kraje, ze dne 9.2.2013, č.j. OAM-33084-22/DP-2012, kterým bylo rozhodnuto o neprodloužení platnosti povolení žalobce k dlouhodobému pobytu v České republice ve smyslu § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a dále § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“).

V žalobě nejprve popsal průběh dosavadního řízení a uvedl, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, když jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na náležitosti obsažené v ust. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správního řádu“, a

zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu dle ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje dostatečné zdůvodnění svých závěrů, pro něž neprodloužil povolení k dlouhodobému pobytu především s ohledem na posouzení přiměřenosti prvoinstančního rozhodnutí ve vztahu ke způsobenému zásahu do soukromého života žalobce, jak vyžaduje ust. § 174a zákona o pobytu. Prvoinstanční správní orgán zamítl žádost žalobce o prodloužení pobytu podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a dále § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu vzhledem k tomu, že žalobce nesplňuje podmínky trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 zákona o pobytu. Jeho rozhodnutí vychází ze závěru, že žalovaný byl rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 7.9.2012, č.j. 6 T 102/2012-242 odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na 2 roky a trestu propadnutí věci za spáchání zvláště závažného zločinu podle § 21 odst. 1 ve spojení s § 283 odst. 1, 2 písm. c) zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestního zákoníku“). V době rozhodování žalovaného však byl žalobce účasten amnestie prezidenta republiky, uložený podmíněný trest odnětí svobody mu byl prominut, a proto by se dle názoru žalobce na něj mělo pohlížet jako na netrestaného. Žalovaný nicméně ve svém rozhodnutí dovodil, že amnestie prezidenta republiky se nevztahuje na uložený trest propadnutí věci, tudíž tento trest nebyl v době jeho rozhodování zahlazen a je na něj třeba i nadále pohlížet tak, že nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Dle žalobce však žalovaný nevyšel ze smyslu amnestie, jež má umožnit osobám, které byly potrestány za méně závažnou trestnou činnost, návrat do společnosti, aniž by na nich ulpívalo stigma odsouzení. Je třeba poukázat zejména na ust. § 72 trestního zákoníku, jenž stanoví, že trest propadnutí věci může soud uložit jako trest samostatný pouze v případě, že trestní zákoník toto uložení výslovně dovoluje. V případě žalobcem spáchaného zločinu ale tento trest jako samostatný uložit možné není. Dochází tedy k paradoxní situaci, kdy žalobci, jemuž byl hlavní trest amnestován, je odsouzení za uvedenou trestnou činnost i nadále ve výpisu z rejstříku uváděno, neboť prominutí trestu propadnutí věci bylo amnestií opomenuto. S ohledem na teleologický výklad amnestie prezidenta lze nicméně dospět tolíko k závěru, že k dosud neprominutému trestu propadnutí věci by za takovéto situace nemělo být přihlíženo. Žalovaný ale namísto toho, aby změnu skutkové situace v důsledku amnestie zohlednil a prvoinstanční rozhodnutí zrušil nebo sám rozhodnul, převzal argumentaci správního orgánu prvního stupně a přijal jeho závěry a zdůvodnění. Rovněž tak se nevypořádal s možnou nepřiměřeností rozhodnutí ve vztahu k rodinnému životu žalobce. Žalovaný měl provést vlastní posouzení dopadu do soukromého života žalobce, a to zejména s ohledem na skutečnost, že má v České republice kompletní zázemí v podobě rodiny a přátel. To však neučinil a místo toho pouze odkázal na rozhodnutí prvoinstanční, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Rovněž se dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce a opět pouze odkázal na prvoinstanční rozhodnutí. Takovýto postup je ale v rozporu s dosavadní judikaturou, např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 5 A 48/2011-47, dle něhož musí být z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Na základě uvedených skutečností proto žalobce navrhnul, aby správní soud uvedené rozhodnutí žalobce pro nepřezkoumatelnost zrušil.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K námitkám žalobce uvedl, že amnestií prezidenta republiky nelze jakkoliv extenzivně vykládat ve vztahu k uloženým trestům, vzhledem k tomu zůstává v posuzovaném případě i navzdory agraciaci podmíněného trestu odnětí svobody závažné protiprávní jednání žalovaného nezměněno. Žalovaný proto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil, přičemž v odůvodnění

převzal jeho závěry, neboť v tomto smyslu ke změně skutkových okolností nedošlo. K další námitce, že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť pouze zopakoval argumentaci prvoinstančního orgánu, aniž by učinil vlastní závěry, žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 3 A 150/2010-31, dle něž je možné odkaz na odůvodnění obsažené v přezkoumávaném rozhodnutí považovat za dostačující, pokud toto rozhodnutí obsahuje náležité zdůvodnění předmětné otázky. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobce ve svém odvolání učinil pouze taxativní výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně údajně v rozporu, tento rozpor ale nikterak nekonkretizoval, a nejednalo se tedy o námitky, se kterými by se mohl žalovaný v rozhodnutí vypořádat.

Soud ve věci nařídil jednání, z jehož účasti se žalovaný písemně omluvil a navrhnul, aby soud žalobu zamítnul pro nedůvodnost. Žalobce při jednání na podané žalobě setrval. Zopakoval, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný u žalobce nesprávně dovodil absenci trestní zachovalosti i přesto, že byl účasten prezidentské amnestie. V daném případě by nemělo být přihlíženo nejen k uloženému podmíněnému trestu odnětí svobody, ale rovněž i k uloženému trestu propadnutí věci. Vedle toho uvedl, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k němu nepřiměřené, když žalovaný se otázkou přiměřenosti dostatečně nezabýval. Navrhnul proto, aby soud žalobě vyhověl.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ta dle žalobce spočívá ve dvou žalobních bodech: 1. žalovaný namísto toho, aby vlastní činností posuzoval rozhodný skutkový stav, ve svém odůvodnění pouze odkázal na závěry rozhodnutí prvoinstančního, a to přesto, že v době vydání napadeného rozhodnutí došlo k podstatné změně podmínek s ohledem na částečné zahlazení trestu žalobce v důsledku amnestie prezidenta republiky. Jeho odůvodnění odkazem tak jednoznačně neodpovídá požadavku na řádné zdůvodnění rozhodnutí ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu. 2. žalovaný se dostatečným způsobem nevypořádal s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně, když pouze stručně konstatoval, že k nim nepřihlédl, neboť spočívaly toliko ve výčtu zákonných ustanovení, s nimiž mělo být prvostupňové rozhodnutí údajně v rozporu, aniž by však žalobce konkretizoval, v čem tento rozpor spatřuje.

K bodu 1. soud po posouzení uvádí, že přestože lze dát žalobci za pravdu, že odůvodnění žalovaného učiněné pouze odkazem na rozhodnutí orgánu prvního stupně postrádá určitou míru invence, nelze dospět k závěru, že by takovýto postup žalovaného byl

v rozporu s požadavky kladenými na řádné zdůvodnění rozhodnutí. Za situace, kdy se žalovaný ztotožnil s právním názorem prvostupňového orgánu a dospěl k závěru, že orgánem prvního stupně zjištěné skutečnosti náležitě odůvodňují důvody, pro něž bylo rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuto, byl oprávněn učinit na tyto závěry odkaz citací předchozího rozhodnutí.

K bodu 2. lze souhlasit se závěry učiněnými žalovaným v napadeném rozhodnutí. Žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně uváděl námitky, z nichž dovozoval nesprávnost, resp. nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Zatímco u některých, zejména pokud se jedná o tvrzenou trestní zachovalost žalobce, podrobně zdůvodnil, v čem rozpor s právními předpisy či nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které předcházelo odvolacímu řízení, spatřuje, u dalších se omezil toliko na odkaz na příslušná ustanovení správního řádu a zákona o pobytu, aniž konkretizoval, v čem má tvrzená nezákonnost či nesprávnost spočívat. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal s námitkami, které žalobce podrobně odůvodnil, u ostatních pak konstatoval, že k nim nemůže přihlídnout, protože mu není znám důvod, pro který jsou napadány. Soud hodnotí takovýto postup žalovaného jako správný, neboť žalobce v rozporu s ust. § 82 odst. 2 správního řádu v odvolání proti předchozímu rozhodnutí u námitek učiněných odkazem na zákonná ustanovení řádně nezdůvodnil, v čem spatřuje nesprávnost nebo rozpor s právními předpisy.

Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně a určitě uvedl důvody, kterého k jeho vydání vedly, a toto rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné. Za této situace mohl přistoupit k meritornímu posouzení věci.

Žalobce uvádí, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho námitkou, že na něj má být pohlíženo jako na osobu trestně zachovalou, neboť byl účasten amnestie prezidenta republiky. Soud si proto vyžádal od žalovaného správní spis, ze kterého zjistil, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 7.9.2012, č.j. 6 T 102/2012-242 odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na 2 roky a trestu propadnutí věci za spáchání pokusu zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1 ve spojení s § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Usnesením Okresního soudu v Mostě ze dne 16.1.2013, č.j. 6 T 102/2012-288 však soud rozhodnul, že žalobce je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1.1.2013 a promíjí se mu podmíněně odložený trest odnětí svobody s tím, že se na něj hledí, jako by nebyl odsouzen.

Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.

Podle § 106 trestního zákoníku se hledí na pachatele, jako by nebyl odsouzen, pokud mu bylo odsouzení zhlazeno.

Podle § 105 odst. 5 trestního zákoníku platí, že bylo-li pachateli uloženo více trestů vedle sebe, nelze odsouzení zhladit, pokud neuplyne doba pro zhlazení toho trestu, k jehož zhlazení tento zákon stanoví dobu nejdelší. Dle odst. 6 téhož ustanovení se odstavec 5 užije přiměřeně též na případ, kdy pachateli bylo uloženo vedle sebe více trestů, u kterých může podle tohoto zákona nastat účinek, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.

V daném případě bylo žalobci amnestií prezidenta republiky prominuto uložení podmíněného trestu odnětí svobody. Účinky agraciace se však nevztahovaly na trest propadnutí věci. Vzhledem k zákonné dikci trestního zákoníku tedy nelze na žalobce hledět jako na osobu netrestanou, neboť dosud nedošlo (ať již uplynutím doby nebo jiným způsobem, včetně zmiňovaného práva prezidenta republiky odpouštět a zmírňovat uložené tresty) k zahrazení všech jemu uložených trestů. Z tohoto důvodu nelze žalobce považovat ani za trestně zachovalého ve smyslu ust. § 174 zákona o pobytu. Je možno proto souhlasit se závěry učiněnými žalovaným ve vyjádření k žalobě, dle kterých nelze vůli prezidenta republiky extenzivně vykládat a účinky amnestie vztahovat i na další uložené tresty, jak uváděl žalobce. K uvedenému závěru ostatně dospěl i např. Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 25.2.2014 vedeném pod sp.zn. II. ÚS 1358/13, s nímž se soud ztotožnil. Ústavní soud deklaroval, že: *„Z ustanovení trestního zákoníku upravujícího zahrazení odsouzení nelze vyvozovat rozsah amnestie, jde-li o prominutí trestu, neboť se jedná o dvě rozdílné otázky. Otázka, zda mohou nastat účinky uvedeného ustanovení, nedojde-li k prominutí všech trestů odsouzeného, není rozhodnutím o amnestii výslovně řešena, nicméně ji lze dovodit podle pravidel teleologického výkladu (rehabilitační účinek nemůže překročit agraciační účinek rozhodnutí prezidenta republiky). Lze přisvědčit, že amnestie prezidenta republiky je bezpodmínečná, nicméně toliko ve vztahu k trestům výslovně vymezeným v rozhodnutí o amnestii. Jejich výčet představuje nepřekročitelnou mez pro rozhodování obecných soudů, kterou nelze prolomit ani v případě druhotného trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty.“* Žalovaný tudíž nepochybil, pokud při svém rozhodování přihlédl k trestu propadnutí věci za pokus zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.

Podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a dále § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu platí, že dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti dle § 174 citovaného zákona za podmínky, že důsledky neprodloužení povolení budou přiměřené důvodu pro neprodloužení povolení. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 174a zákona o pobytu platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

S ohledem na skutečnost, že žalobce nelze považovat za trestně zachovalého, soud dále zkoumal, zda byly v daném případě dány důvody pro zákonnou výjimku „prominutí“ splnění této podmínky ve vztahu k rozhodnutí o prodloužení pobytu, a to pro případ, že by tímto rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že správní orgán prvního stupně předvolal žalobce dne 17.12.2012 k výslechu za účasti tlumočníka do vietnamského jazyka. Do protokolu žalobce uvedl, že v České republice žijí oba jeho rodiče, kromě nich pak i vzdálenější příbuzní. V Praze studoval 3 roky vysokou školu, mezi Čechy má mnoho známých, po dobu studia byla jeho jazyková znalost češtiny na vyšší úrovni. V současné době má přítelkyni N. T. H., nar. „X“, jež studuje ČVUT v Praze, jejich vztah se vyvíjí v pevnější

vazbu. V České republice by chtěl zůstat, především proto, že zde podniká se svou matkou, které je přes 50 let a trpí zhoršeným zdravotním stavem. Prvoinstanční správní orgán ve svém rozhodnutí tvrzení žalobce zpochybnil, když uvedl, že žalobce do České republiky přicestoval až v roce 2007, tedy jako plnoletý, nelze proto hovořit o zásadním vlivu existence jeho rodinných vazeb v ČR. Rovněž zjistil, že matce žalobce narozené v roce 1965 není přes 50 let, jak žalobce tvrdil, k osobě žalobcem označené přítelkyně pak konstatoval, že uvedená osoba nemá v České republice povolen pobyt. Správní orgán prvního stupně uzavřel, že nebyl prokázán zásah do soukromého a rodinného života žalobce, jenž by byl nadřazen veřejnému zájmu, který žalobce porušil spácháním zvláště závažného trestného činu. V rámci projednání odvolání se žalovaný v napadeném rozhodnutí se závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnil, když k žalobcovým námitkám, že v původním řízení nebyl zjištěn skutečný stav věcí, uvedl, že prvostupňový orgán žalobce konfrontoval ke všem jeho tvrzeným skutečnostem a zcela dostačujícím způsobem se vypořádal s dopady rozhodnutí o neprodloužení pobytu do soukromé sféry žalobce.

Soud při svém hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného vyšel z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), jenž se otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého života cizince oproti veřejnému zájmu na trestní zachovalosti osob, jimž stát umožní na jeho území dlouhodobě pobývat, opakovaně zabýval. NSS tak např. v rozsudku ze dne 27.3.2015, č.j. 7 Azs 285/2014-39 konstatoval, že: *„Za intenzivní zásah do práva na soukromý a rodinný život cizince lze považovat skutečnost, kdy již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. Jako hlavní alternativa se tak jeví návrat stěžovatele do Vietnamské socialistické republiky s tím, že rodinní příslušníci budou stát před volbou pouhých návštěv se stěžovatelem či trvalejšího přemístění za stěžovatelem. [...] Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Zbývá tak posoudit, zda jsou takto závažné následky adekvátní důvodům, které správní orgány vedly k rozhodnutí o neudělení povolení k dlouhodobému pobytu stěžovateli. [...] Stěžovatel se spolu s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečností takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako velmi vysokou. [...] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany významný zásah do jeho soukromého a rodinného života považovat za nepřiměřený.“* Soud má za to, že případ popsany v rozhodnutí NSS je přiléhavý závěrům, jež učinil žalovaný, potažmo orgán prvního stupně. Žalobce přicestoval do České republiky již jako plnoletý, za dobu svého pobytu od roku 2007 však dosud neovládl řádně český jazyk. V jeho případě lze nadto v rovině osobní hovořit o výrazně slabších rodinných vazbách než v citovaném rozhodnutí NSS – na území České republiky žijí pouze rodiče žalobce, nemá vlastní děti či nežije s občankou Evropské unie, jeho tvrzení o zde studující partnerce vietnamského původu pak nebyla prokázána. Ve Vietnamské socialistické republice má dosud (byť) vzdálenější příbuzné, jeho návrat a případná integrace v zemi původu je tedy možná. Oproti tomu proti žalobci hovoří jeho trestní minulost spočívající ve spáchání závažné drogové kriminality, jíž se v minulosti dopustil, a tedy i veřejný zájem na tom, aby cizinci takto závažným způsobem porušující právní normy České republiky na jejím území dále nepobývali. Je tedy správný závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že v takovém případě

je zájem na neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nadřazen svou povahou zájmům soukromého a rodinného života žalobce.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 6. ledna 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová